

Jean de la Hire

İKİ ÇOCUĞUN

DEVRIÂLEMİ

ONUNCU KİTAP

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Jean de la Hire
İKİ ÇOCUĞUN
DEVRİÂLEMİ

ONUNCU KİTAP

ÇOCUK KİTAPLARI DİZİSİ

Yayın Koordinatörü: İpek Gür
Editör: Ebru Akkaş Kuseyri
Yayına Hazırlayan: Bilgin Adalı
Dizgi: Güldal Yurtođlu
Kapak Düzeni: Ulaş Eryavuz
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Ekosan Matbaası

1. Basım: 2000 Adet, Haziran 2011

ISBN 978-975-07-1329-3

Le Tour du Monde de Deux Enfants, Jean de la Hire

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2011

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Jean de la Hire
İKİ ÇOCUĞUN
DEVRİÂLEMİ

ONUNCU KİTAP

Fransızca aslından çeviren
GÜLTEN İLDENİZ

Türkçeye ve günümüze uyarlayan
BİLGİN ADALI

Resimleyen
BAŞAK KARAFKI

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com

Jean de la Hire, 1878'de doğdu. Fransız yazarın ilk edebiyat ürünleri, gazetelerde seri halde yayımlandı. 1908'de *Le Matin* gazetesinde çıkan *La Roue fulgurante* adlı bilimkurgu romanının kazandığı büyük başarı, Jean de la Hire'i daha sonra da bu tarzda kitaplar kaleme almaya yöneltti. *İki Çocuğun Devriâlemi*'yle dünya çapında tanındı.

Hapishanenin havalandırma deliğinden kaçmış olan Yanik, Rosario'da büyük bir şans sonucu Edmond Cazal'a rastlamıştı. Motorcunun yanında dostu Rosario yakınlarında büyük bir çiftlik işleten Pedro Ramon da vardı. Yanik, Cazal'a başlarına gelen olayları anlattı.

Bankadaki paralarının tümü çekilmişti. Yanlarında kimliklerini kanıtlayabilecekleri hiçbir belge yoktu. Bu durumda soruşturma ve duruşma aylarca sürebilirdi. Hemen bir plan yaptılar. Jano, acılar içinde kıvranıyormuş gibi bağırıp çağırmaya başlayacak, zorunlu olarak hastaneye götürülecekti. Pedro Ramon da hapishaneden hastaneye götürüleceği sırada onu kaçırmak için gereken hazırlıkları yaptı.

Yanik küçük bir taş sardığı bu bilgileri Jano'ya, havalandırma deliğinden atarak ulaştırdı.

Jano'yu da kurtarmakta hiçbir güçlük çekmediler. Her şey planladıkları gibi gitti. Cazal, Ramon, Yanik ve arkadaşları, hapishaneden çıkan arabaya hücum ettiler. Sürücü ile polisleri kısıklırap yakalayıp etkisiz hale getirdiler.

Jano'yu kurtararak iki otomobile atladılar. İki saat geçmeden hepsi birden Pedro Ramon'un çiftliğinde güvendeydi.

Cazal ile melez Rick şimdi zengin çiftlik sahibi Pedro Ramon'un hizmetine girmişlerdi. Bu adam, sözü geçen biriydi. Jano ile Yanık'in suçsuz olduklarının kanıtlanmasını sağladı. Tren soyguncuları çetesi yakalandı. İki gencin, hırsızlar tarafından başka bir bankaya yatırılan paraları bulundu.

Bütün bu olaylardan sonra çiftliğin sahibi Pedro Ramon, büyük bir ziyafet verdi ve komşu çiftlik sahiplerini de çağırdı.

Burada herkes iki çocuğu tanıdı. Onların başlarından geçenleri heyecan içinde dinlediler. Ve herkes sırasıyla başından geçen meraklı olayları, serüvenleri anlatmaya başladı.

Davetlilerin çoğu tanınmış avcı ve gezgin oldukları için söz bu çeşit serüvenlere döküldü.

Aralarındaki yirmi beş yaşlarında John Brownly adlı bir genç, pek ateşli konuşuyor ve kışın her ülkede rastlanan kurtlardan söz ediyordu.

Yanık'in bir sorusu üzerine John Brownly sunları anlattı:

“Deneylerimden öğrendiğime göre kurt tek başına yaşar. Yanında yalnız dişisi ile bir iki yavru bulunur. O zaman diğer kurtların bulunmadıkları geniş av bölgelerinde dolaşır.

Gündüzün mağaralarda ve sık çalılıklar içinde gezinir ve yanlarından geçenlere kendi-

lerini belli etmekten çekinirler.

Bir gün komşularımdan bir çiftlik sahibi, attan yüksek kuru otlar arasına düşmüş ve kendisini dört kurdun arasında bulmuştu.

Hemen tabancasına sarılarak bunlardan birini öldürmüştü ve diğerlerini yaralamıştı.

Fakat böyle şeyler her zaman olmaz. Kurt gündüz vakti ortaya çıkacağı zaman çevreyi büyük bir dikkat ve titizlikle inceler. Gündüz, insanlara kesinlikle sokulmaz.

Gece olunca iş değişir ama. O zaman bu korkunç hayvan korkusuzca meydana çıkar. Çiftlik binalarının yanlarına kadar sokulmaktan çekinmez.

Bunlar yalnızca insana saldırmaz. Öteki evcil hayvanların hepsine hücum ederek bunları boğazlamaktan çekinmezler.

Hele genç taylara saldırmayı pek sever ama bunu her vakit yapamazlar. Böyle bir tehlike durumunda taylar ortaya doğru koşar ve kısraklar bir çember biçimini alarak çifteleri ile kurtların yaklaşamayacakları bir engel oluşturur.

İlkbaharda inekler yavruladıkları vakit kurtlar, sürüleri gözler. Bir buzağı, sürüden biraz uzaklaştı mı hemen bunu kapıp kaçarlar. Eğer çok aç kalırlarsa genç bir boğaya bile saldırabilirler. Yalnız böyle bir hücumu çok soğuk bir gecede yaparlar.

Bunlar hayvanın karnına saldırarak ısırır. Bağırsaklarını parçalayarak avlarını öldürürler. Kışın çok acıktıklarında, çiftlik avlularına

kadar sokularak bir koyunu, bir domuzu ya da bir köpeği alıp götürürler.

Fakat köpek eğer cesur ve güçlüyse kurtlardan korkmaz. Bunlara hücum bile edebilir.

Alt tarafımızda bulunan bir çiftlikte cesaretiyle tanınmış iri bir köpek vardı. Ama bu hayvanın cesareti, felaketine neden oldu.

Soğuk ve mehtaplı bir gecede üç kurdun ahırlar etrafında dolaştığını görünce dışarı fırlamış, üstlerine atılarak birinin boğazını yakalamıştı. Fakat diğer iki kurt onu iki parçaya böldü.

Yine cesareti ile tanınmış bir kurt köpeği günün birinde sürüyü bırakarak ormana kaçtı. Orada kalarak bir daha dönmedi.”

Yanık:

“Herhalde diğer kurtlarla beraber yaşamaya gitmiş ve vahşileşmiş olmalı,” dedi.

Jano da:

“Mutlaka öyle olmuştur,” diye arkadaşını onayladı. Öteki konuklar da aynı düşüncedediler.

Kurtlardan biraz daha söz edildi. Dünyanın çeşitli yerlerinde geçen olaylar anlatıldı, Jano ile Yanık bu öyküleri büyük bir zevkle ve merakla dinliyorlardı.

Jano ile Yanık, birkaç gün daha bu çiftlikte konuk oldular. Ama onlar zamanlarını bu biçimde geçirmek istemiyorlardı. Dostlarına, yeniden yolculuğa çıkmak istediklerini söylediler.

Çiftlik sahibi onlara:

“Size bir öneride bulunacağım,” dedi.

Jano:

“Nedir öneriniz?” diye sordu.

“Dün telgrafla aldığım bir habere göre yatıyla seyahat eden eski bir dostum Edwards, Buenos Aires limanına demirlemiş. Beni görmek için buraya geliyor. Belki onun yatıyla yolculuk yapmak istersiniz.”

Aslen Amerikan yurttaşı olup bir süreden beri Arjantin’de yaşayan uzun boylu, zayıf bir adamdı Bay Edwards. O gün öğleden sonra geldi çiftliğe. Hemen kanı kaynamıştı bu iki cesur gence.

“Tucuman adındaki yatımla Pasifik Okyanusu’nda yapacağım seyahate katılmak istiyorlarsa ben Jano ile Yanik’e iki yataklı, Cazal’a da tek yataklı birer kamara vermekten memnun olurum,” dedi.

Jano, Yanik ve Cazal’ın bu teklifi ne kadar büyük bir sevinçle kabul ettiklerini söylemeye gerek yok elbette.

İki gün sonra yola çıkarak Rosario’ya kadar atla gitmeye karar verildi. Oradan da trenle Buenos Aires’e gidilecekti.

Bay Edwards, Jano ile Yanik’i çok takdir ediyor ve onları seviyordu. Özellikle yaşadıkları serüvenlerden bazılarını dinleyince iki gençle eski motorcu Edmond Cazal’i, Tucuman adındaki yatında ağırlandıktan dolayı duyacağı memnuniyeti güzel sözlerle belli etti.

Yolculuk için gereken hazırlıklara hemen başlandı. Jano ile Yanik, büyük yolculuklara alışkın olduklarından hazırlıklarını çabucak

bitirmişlerdi. Son gece çiftlikte büyük bir ziyafet verildi ve komşu çiftlik sahiplerinin tümü davet edildi.

Jano ile Yanik öylesine sabırsızlanıyorlardı ki gece hiç bitmeyecek gibi geliyordu onlara. Tucuman hakkında şimdiden bilgi edinmek istiyorlardı.

Yanik:

“Yatta nasıl yaşanır?” diye sordu.

Bay Edwards gülerek yanıtladı:

“Tucuman’ı satın alalı az oldu. Fakat ondan evvel daha küçük bir yatım vardı.

Yatta nasıl yaşadığını öğrenmek istiyorsunuz, değil mi? Gayet basit... İyi havalarda insan sanki kendi evindeymiş gibi rahat eder. Etrafında hep kendisine ait eşyalar görür. Yalnız denizin ve çevrenin manzarası her zaman değişir. Bu hayata doyum olmaz. Ama bazen insan çok heyecanlı serüvenler de yaşayabilir.

Önceki yatım yüz altmış tonluktu. Boyu otuz metreden fazlaydı. Biri motorlu olmak üzere üç de sandalımız vardı.

Ben kaptanlık yapıyordum. Bir ikinci kaptanla sekiz de tayfa vardı. Tayfalar ikiye ayrılmışlardı. Ben iskele yani geminin sol yanındaki nöbetçilerle, ikinci kaptan da sancak yani geminin sağ yanındaki nöbetçilerle nöbet tutuyorduk.

Yola çıktığımız zaman ilk nöbeti ben alıyordum. Nöbetler altışar saat olmak üzere dörde ayrılmıştı.

Tayfalar geminin baş tarafındaki kameralarda kalıyorlardı. Benim ve ikinci kaptanın

ayrı kamaralarımız vardı. Ayrıca iki aşçıyla konuklarımızın sayısına göre iki de hizmetçi alıyorduk yanımıza.

Misafirlerin kamaralarından başka geminin ortasında on metre uzunluğunda ve altı metre genişliğinde güzel bir salonumuz vardı. Burada bir yemek masası, bir kütüphane ve bir de piyano bulunuyordu.

Günlük yaşamımıza gelince bu da limanda iskeleye bağlı ya da açık denizde bulduğumuza göre değişiyordu.

Sabah ilk iş olarak tayfalar ve hizmetçiler yatı temizlerler, metal bölümleri parlatırlardı. Bundan sonra kahvaltı eder ve eğer bir liman-daysak çıkıp dolaşırdık.

Açık denizdeyse etrafı bol bol seyreder; bir gemi, bir enkaz gibi dikkatimizi çekecek bir şey görürsek bunlarla ilgilenirdik. Her dört saatte bir geminin hızını gösteren paraketeye bakar ve ne kadar yol aldığımızı anlardık. Bunun iki faydası vardır: Birincisi gideceğimiz yere ne kadar yaklaştığımızı anlamak, ikincisi geminin yeterince hızlı gidip gitmediğini denetlemek.

Yatla yolculuğun en keyifli eğlencelerinden biri de balık avlamaktır.”

Yanık sordu:

“Peki ya yağmur yağdığı zamanlar ne yaparsınız?”

“O zaman da salonda oturur, kitap okumak, piyano çalmak ve oyun oynamakla vakit geçirilir.

Yatta en can sıkıcı zamanlar, kalın sis bulutlarına dalındığı zamanlardır. O zaman bir kazaya uğramamak için durmadan çan çalmak lazımdır. Bazen yanımızdan başka bir geminin geçmekte olduğunu başka çan yahut düdük seslerinden anlarız. Gece olunca geminin sancak tarafında yeşil, iskele tarafında da kırmızı fenerler yakılır. Eğer kıyıya yakın geçiyorsak deniz fenerlerinin işaretlerinden nerede bulunduğumuzu anlarız.

İngiltere'deki limanlar çok güzel ve temiz olduğundan yat sahipleri oraları pek severler.”

“İngiltere'ye kadar gidecek miyiz?” diye bağırdı Yanık.

Jano da:

“Oralara kadar gitmişken Fransa'ya da uğrarız herhalde.”

Yanık hemen atıldı:

“Yurdumuzu görmek bizi pek mutlu edecektir.”

“Evet, bu da olabilir,” dedi Bay Edwards, “fakat oraya hemen gidecek değiliz. Atlas Okyanusu'nu geçmeyeceğiz henüz. Şimdilik Horn burnunu dolaşarak Pasifik Okyanusu'na gitmeyi ve Solomon adalarını görmeyi planlıyorum. Avrupa'ya bütün Pasifik Okyanusu'nu geçtikten sonra gidebiliriz.”

Genç Brötanyalı ellerini çırpıtı:

“Öyleyse yatla dünyayı dolaşacağız!”

“Evet, Tucuman yatı böyle bir yolculuğa dayanabilecek kadar sağlam bir tekne. En şid-

detli fırtınaları bile atlatabilir. Ayrıca makinele-
ri de çok güçlü. Teknede bir yıl boyunca rahat
rahat yaşanabilir.”

“Size nasıl teşekkür edeceğimizi bilemi-
yoruz. Birçok taşıt aracıyla yeryüzünün geniş
bir bölümünü dolaştık. Yalnız böyle büyük ve
güzel bir yatla yolculuk etmemiştik.”

Ertesi gün, çiftlik sahibi ve konuklarla ve-
dalaştıktan sonra atlarına binip yola çıktılar.

Bir süre dörtnala gittikten sonra atlar ya-
vaşlayınca yeniden konuşmaya başladılar.

Yanık bir şey daha öğrenmek istiyordu:

“Bay Edwards, yatla dolaşırken gittiğiniz
limanlarda uzun süre kalır mısınız?”

“Bu, duruma göre değişir. Vardığım yer-
lerde eğer dikkate değer şeyler varsa oraları
gezerim. Yayan, atla ya da otomobille bölgenin
içerilerine kadar uzandığım olur.”

Jano:

“Bu çok iyi olacak,” dedi. “Benim de gör-
mek istediğim birçok yer var. Örneğin Mı-
sır’daki piramitlerden birinin tepesine çıkmayı
pek isterdim.”

Bu sözler üzerine Bay Edwards bir kahka-
ha attı:

“Güzel ama bu pek kolay bir iş değil. Ben
birçok kez piramitlere çıktım. Bir de gülünç
anım var.”

Yanık sordu:

“Nasıl bir anı?”

“Bir zamanlar birkaç arkadaşla birlikte
Kahire’ye gitmiştik. Piramitlere gitmeye karar

verdik. Piramitleri uzaktan görmüş ve bir gün bunlardan birine çıkmayı kararlaştırdığımız halde havanın kötülüğü yüzünden yapamadık. Bir fırsat kolluyorduk.

Sonunda havanın uygun olduğu bir gün piramitlerin yanına gittik. Arabadan iner inmez çevremizi bir sürü deveci ve kılavuz sardı. Birlikte piramitlerden birinin yanına vardık.

Önce dar bir dehlizden geçerek piramitlerin ilk bölümüne ulaştık. Bundan ötesi aşağı yukarı birer metre yükseklikte taş merdivenler şeklindeydi. Bunları birer birer çıkmanın ne kadar çetin bir iş olduğunu düşünün artık.

Yukarıya üç kılavuzla çıkılır. Kılavuzlardan biri önden çıkarak size nasıl hareket edileceğini anlatır, ikincisi kolunuzdan çekerek yardım eder, üçüncüsü omuz vererek kolaylıkla taş merdivenleri tırmanmanızı sağlar. Ama bazen bunu yapayım derken kimi kişiler düşerek bir yerlerini incitirler.

Ben kılavuzun yardımını istemeden, kendi başıma çabuk çabuk tırmanmaya koyuldum.

Bu hareketim Arap kılavuzlar tarafından takdirle karşılandı. Yirmi dakika sonra piramidin tepesine ulaştım. Burası, kenarları aşağı yukarı on metre olan bir kare ve bir taraça biçimindeydi. Orta yere bir demir çubuk dikilmişti. Bazı gezginler buraya ülkelerinin bayraklarını asıyorlarmış. Taşlar üzerinde, buralara tırmanan birçok gezginin adı kazınmıştı.

Hava açık olursa uçsuz bucaksız çöl görünür. Çevrede kumdan başka bir şey yoktur.

İnmek doğal ki daha kolay. Merdivenleri birer birer atlamak yeterli. Bu da komik bir görünüm oluşturur.”

“Evet, öyle olmalı,” dedi Jano. “Oysa ben piramitlerin tepesinden pek muhteşem bir manzara görüleceğini sanıyordum.”

“Bu o kadar da yanlış değil, kişiye göre değişir. Ama biz böyle konuşurken atlarımız yavaşladı. Eğer onları böyle bırakırsak treni kaçıır ve Rosariyo’da bir gece kalmak zorunda kalırız. Bu da hoş olmaz.”

Jano:

“Öyleyse atlarımızı sürelim,” dedi.

Öyle yaptılar. Yolculuğun geri kalan kısmını dörtnala bitirdiler ve tam vaktinde Rosario’ya vardılar.

Burada atları uşaklara bıraktılar. Ve hareket etmek üzere olan trene atladılar.

Tucuman, iki bacalı çok güzel bir yattı. Mürettebatı bir kaptan, bir yardımcı kaptan, dört usta baştayfa ve diğer on kişiden oluşuyordu.

Yatın içinde bir düzine misafirin rahat rahat yaşayabilmelerine uygun geniş kamaralar vardı.

Uzun sürecek ve belki de tehlikeli olacak yolculuğa Bay Edwards önce hiç kimseyi davet etmek istememiş; ama konuk geldiği çiftlikte Jano ile Yanik’i tanıyınca bu düşüncesini değiştirmişti. Bu iki çocukla gezi boyunca iyi arkadaşlık edebileceklerini düşünmüştü. Edmond Cazal’in de çocuklara karşı bağlılığını öğrendiğinden onu da davet etmeye karar ver-

mişti.

Jano ile Yanik, yata ayak basar basmaz sevinçten havalara uçtular. Yat sahibi Bay Edwards onları Kaptan Flop, yardımcısı Gibson, dört usta tayfa ve baştayfa Stevart'la tanıştırdı.

Sonra da onları kamaralarına götürdü. Burası iki yuvarlak pencereyle aydınlatılmış büyük bir kamaraydı. Karşılıklı iki yatak vardı kamarada. Eşya olarak da bir masa, iki koltuk ve dolaplar vardı.

Kamaranın bir kapısı koridora, öbür kapısı da küçük, temiz bir tuvalet odasına açılıyordu.

Jano ile Yanik, kamarada yolda giydikleri giysileri çıkarıp beyaz faniladan gemici giysilerini giydiler. Sonra da Bay Edwards onlara geminin her yanını gezdirdi.

“Böyle güzel bir gemi ile uzun bir deniz yolculuğu ne zevkli olacak,” diye bağırdı Jano heyecanla.

Yanik de sevinç içindeydi. Sanki dili tutulmuştu.

Sonunda Tucuman yola çıktı. İki genç, yapılan manevraları dikkatle izlediler. Bütün bu işler onları o kadar ilgilendirmişti ki zamanın nasıl geçtiğini anlayamadılar. Gemide iki üç saatten beri bulduklarına inanamıyorlardı. Ellerinden geldiğince tayfalara yardımcı oluyorlardı.

Bu sırada güneş de yavaş yavaş batıyordu. Güverteden yemek salonuna inmeleri gereki-

yordu. Jano ile Yanik ancak o zaman adamakıllı yorulmuş olduklarını fark ettiler.

Yemeğin sonuna gelince Bay Edwards:

“Genç dostlarım bugün erkenden yatarsanız iyi edersiniz,” dedi.

“Gerçekten de çok uykum var,” diyen Yanik esnemesini zor tuttu.

“Benim de,” dedi Jano

Bay Edwards, onları oda hizmetlerini yapacak olan Arthur’la tanıştırdı.

O gece Jano ile Yanik, soyunmak için bile yardıma gereksinim duyuyorlardı. Eğer Arthur olmasaydı belki de soyunmadan giysileriyle yatacaklardı. Yatağa girer girmez hemen uyudular. Ama erken kalkmaya alışık olduklarından ertesi sabah çok erkenden uyandılar.

Yataklarında oturdular. Gözlerini ovuşturarak pencereden giren güneşin ışığı altında nerede bulduklarını anlamak üzere kendilerini toparlamaya çalıştılar.

Yanik kendisini daha çabuk toparlayarak bir kahkaha attı ve ikisi de bir ağızdan:

“Tucuman!” diye bağıldılar.

Jano hemen yere atlayarak elini yüzünü yıkmaya koştı. Az sonra kendilerini kaptan köprüsünde bekleyen Bay Edwards’ın yanına çıktılar.

Bay Edwards gülerek ellerini onlara doğru uzattı:

“Nasıl çocuklarım, iyi uyudunuz mu?” diye sordu.

İki çocuk bir ağızdan:

“Evet, çok iyi uyuduk,” diye yanıtladılar.

“Ben de iyi uyudum. Deniz güzel, gemi hiç sallanmıyor. Kahvaltımızı güvertede yapabiliriz.”

Geminin arka tarafında, tepeye gerilmiş bir yelken bezinin altında sofraya kurulmuştu. Bir hizmetçi de kakao ile sıcak çörek getirdi. Aşçıbaşının pek usta olduğu hemen anlaşılıyordu.

Kahvaltılarını bitirdikleri sırada Cazal da geldi. O zaman Bay Edwards:

“Sizi şimdilik Cazal ile bırakıyorum. Şimdi Kaptan Flop ve yardımcısı Gibson ile yapılacak işlerim var. Birazdan yanınıza gelirim,” dedi.

Edwards gittikten sonra iki çocukla Cazal küpeşteye dayanarak denizi izlemeye koyuldular.

Yanık, gemi pervanesinin çıkardığı köpüklü dalgaları izleyerek oynayan iri balıkları gösterip sordu:

“Bunlar ne balığı?”

“Yunus,” dedi Jano. “Sen nasıl oluyor da Brötanyalı olduğun ve bu balıklar Fransa kıyılarında pek bol bulunduğu halde bunları tanıyamıyorsun?”

“Evet, evet, tanıdım. İlk görüşte biraz şaşkırdım da... Sanki bunlar daha büyük bizim kıyılarındaki yunuslardan.”

Uzun süre bu balıkları izlediler. Çok hızlı yüzdükleri için gemiciler bu balıklara ‘deniz oku’ da diyorlardı. Bunlar sürü halinde buldukları zaman düzgün sıralar halinde yüzer. Denize batıp çıkarak yüzmeleri çok güzel bir görüntü oluşturur.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

JANO

Jean de la Hire İKİ ÇOCUĞUN DEVRİÂLEMİ

Jano ve Yanik, yeni dostları Bay Edwards'ın yatı Tucuman ile yeni ve nefes kesici maceralar peşinde koşarken Jano'nun babasından gelen telgraf onlara bir gerçeği hatırlatır: Yurtlarını özlediklerini. Eve dönüş yolunda da heyecan onları yalnız bırakmaz. **Jean de la Hire**'in kahramanları Jano ve Yanik'in serüvenlerinin anlatıldığı **İki Çocuğun Devriâlemi** sona eriyor.

YANİK

Türkçesi: GÜLTEN İLDENİZ
Resimler: BAŞAK KARAFKI

T.K. 978-975-07-0434-5
ISBN 978-975-07-1329-3

9 789750 713293
<http://www.cancocuk.com>